

בשנים שהגביו מלאה אחריו דכל אחד מנבים לדוריה ולחבירו
אבל הכא דמרש אינו מנביה להפקח הוא נמי אינו מנביה
להמרש עיי"ש. וכן איחא כיו"ד (ספן רלו) בשנים שגשבו זה לזו
ועבר אחד על שבושיו פטור גם השני מהשנוטה. והוא שכתבו
המס' דגלו ארשתיהו דכל חד לא יחא ליה ירייט בזה שהרס
הראשון גלו דשתיהו דבעלי השליחיות דכין דהראשון ביטל שליחותו
מחילה כפלה שליחות השני והוא כלא נמש כלל רשות לתרום.
יה"א אף שלא תרם השני נמי אין תרומת הראשון תרומה על חלק
חבירו יתעכ"כ לעיל בגמ' לדעת המס'.

ע"ב ר"ש ד"ס לפי שיטת וכו' ה"א לא עבד חבורה כדאמרינן
לקמן יכו' י"ו לפי הלישא אחריתא שפירש"י בסמוך
אבל לפי הלשון ראשון לר"ך לפרש כפירש"י ה"א שפירש"י לר"ן וכו'
ד"א משער לר"ן בחבורת ניש דחלה על דבר שאינו ראוי דהיינו
בפ"מ דאף דמאז רע בעיב נפקא דחל על בע"מ כולל (דף ט)
מ"מ אי לא כתבה גבי משער ה"א דחבורת ניש דמשער דמי
לחבורת שני דאיה חלה אלא על דבר הראוי. ולפירוש זה ה"א
דפרק תמיד דא"ח ביה תמידת שמו וכו' מלחא בלפי נפשה ה"א
דפרק אחרית שמו ולא קאי אהא דאמר ד"א משער
לדון וכו'.

תרומת ומזרי דאיחא שטי' הס' ומעיקרו ע"ב לא יתחא תרומה
וקי' ע"ס יאזש עיי"ש. ומעשה י"ל בתרם לשמו ואמר בפ"ב
כלל אלא יתחא דמסקא הוא אי אחריו אלא תלתא למרש ומרומתי
תרומה או לא אחריו י"ל הוא בידו מספקא תרומתו תרומה
מסמט שטי' הס' ומעיקרא ע"ב לא יתחא תרומה. וקושיא
בגמ' לאני' אינו אלא בתרם ללך בשל הפדות דאינו חבין
לני"ל ולא ק"י כלל.

תוספות ד"ס רע"ק וכו' דגלו ארשתיהו דכל חד לא יחא
וכו' תמיה לי כיון דמתן רשית לתרום היה שלוחו
ואף מ"ל לבעל הסכא שליחותי ואז שכבר תרם כדאיחא בתרומת
ח"ג מ"ד פרשה אח בן חבירו לתרום אם מתרם ביטל תרומתו
תרומה ועין בקדושין (דף נ"ג) וכן הוא בגיטין (דף ל"ב) אם
מסמט גט לידת איש יכול לבעול. וא"ל דר"א ס"ל דבעינן
רשית זה לזה לתרום כפ"י שלוחין זה לזה דחבירו יתרום כל
חלקו והוא יתרום כל חלק חבירו ואין לכל אחד לפדות אלא על
חלק חבירו. ילק' כהנא הראשון כל התרומה ויטל שליחותו של
חבירו אחריו דהא ביטל ג"כ שליחותו של ראשון ולא עבדי
שליח אלא כשהוא יהיה שליח דחלה גם הוא לקיים המילה.
וקא' דאיה ל"ס מההיא דב"מ (דף ח) מרש יפקח שהגביו
מחילה ולא קא' כהנא דמסקא לא בגביו להמרש ואף דבעלמא

פרק שני

לכך נ"ל דלכאורה ח"י קאמר דמורה רע"ק בעולת נקבה ודקדום
מורה להקדשה דמי' א"ל לקמן (דף י"ט) חקן המוקדים נקבה לאשם
תרשה עד שהתחיל דמי' ונחמא קדושה דמי' נחמא קדושה
ה"ק ואף ר"ש דפליג. ה"א יאמר תימכר שלא במום מודה בעולה
נקבה כדאמר ה"א בכרייתא דע"ש תמידה אף לר"ש יוכיז
דמיה שולח נקבה דחל עליה קדושה' לבע"מ מעיקרו דקדושה
דמי' הוא. וי"ל דאין סוגת הנ"ל לומר דדומין י"ל לזה לענין קדושה
אלא דין אחד להם לענין זה דאם עלו ידיו כי ה"י דבע"מ
ידיו ה"י בעולת נקבה כיון דמעיקרא לא ח"י. ומעשה י"ל
דברוא אשמישין בעולת נקבה דלא מבעי בחטאת וכו' דתד' ד"ל
דס"ל כר"ש דלא נחמא קדושה' כלל כדאמר לקמן (דף כ) ביחוד
שהקדים שער לחטאת דאינו קדוש קדושה' עיי"ש. אלא אפילו
בעולה נקבה דקדוש קדושה' אף לר"ש אש"י חרד לרע"ק כיון
דמעיקרא לא ח"י. אך ל"ע לקמן שם בתורה דאיחא שם וכו'
דמשמע קא' דזכר אינו כשר בחטאת העוף ועין שם בחורשי.
שיב ראיתי בשער המלך ה' פהמ"ק פ"ד שהביא החוטא
דחמירה פ"א אלו דברים שבין בהמה לשני וחשיב בהמה חטאת
מיה ונחמא נקבה משא"כ בעיפית עיי"ש ונביאר מיה דאין וכו'
כשר בהטאת בעיפית.

בגמרא קמני מיה' מחמא נכסים וכו' ק"ל אח"י לא משגי
דא"ח מ"י' בחמנדב להביא מנחת נכסים דמנחת
(דף ק"ד) איחא מחנדב ארס מנחת נכסים בכל יום ומשמע דאיה
קדשה אלא ביום כדן כל המנחות. וגדלה להיכית מזה דמנחת
נכסים נדבה כיון דלפינן מנחת נכסים הבאה בשביל זבח דיה
לכל דבר כמיהה וקדשה אף כלילה. אמנם עדיין יש להשתקק
למאי דמסיק לחלק בין מנחת נכסים הבאה בפני עולה לבאה
עם הזבח הא"ך דיה של מנחת נכסים נדבה אי לבאה בפ"ע
דחמין או לבאה עם הזבח. יגדלה להביא ראיה ממנחות (דף
כה) דאמר ה"א אינו טעא אלא עין עומאה שהותרה לזכור
ופריך ואיחא עין שמאל שזומר ביה"כ. ובתנא שם התורה ואיחא
וכו' ה"א דלא פריך חלילה שהיהרס באברים ופדרים משום דלא
משכני כפרה עיי"ש. ולכאורה ה"א הותרה לילה כמנחת נכסים
ועיי"ש בחוריה ה"א אינו וכו' אך לק"מ דמנחת נכסים הבאה
בשביל זבח נמי לא משכני כפרה כאברים ופדרים. אכן עדיין
תקצי דאומר במנחת נכסים נדבה דה"א עומאה מחרת אלא ע"כ
דאיה באה כלילה. אמנם בעיקר הדבר אי דמי מנחת נכסים
נדבה לבאה עם הזבח לע"ק דבזבחים (דף פד) אחריו דמנחת
הבאה בפ"ע לרברי כולן לא תד' וה"א מנחת נכסים נדבה
דחמפרש

דף י' בגמרא איחא טילה העוף וכו' ק"ל ה"א לפי משגי
בבהמה קאמרין וכן הקדש השע"מ וכו' וכו'
א"י מוכן. וגדלה בכניתי דא' דמשגי לשל בבהמה קאמרין אין
דלה לומר דלא מ"י' בעיפית א"ל דא' דאמר דקדושה היחיד
ע"ש תמידה פירש"י דכל מ"י' קדושה יחיד כ"י שלמים וטילה וכו'
שטית תמידה וטילה אי"כ תמידה בעולה בבהמה יחיד כן משגי
כא' דמן טילה בא נמי הנקבות בעולת העוף. י"א דפרך לעיל
וא"י ולר"א דס"ל דל"ג חשיב כמן קרבן בפני עומי כ"י י"ל
תורה דה"א טילה ע"ש להם וילדה אין ע"ש להם כדאיחא
במנחת (דף ע"ט) יבטל הדברים ש"ס למורה.

שם וא"י חטאת דקרבן יחיד וכו' השע"מ הקדש חטאת נמי
איחא חטאת העוף יחיד דא"י שחייב חטאת בבהמה
א"י יבטל לפטור נפשה כש"כ משא"כ בעולה דכ"א בגר ונדה
דאי כ"י כ"י יבטל לנדר טילה העוף. יחייבי טילות כנין יולדת
ומלרש ה"א מביאש טוף כולית עיי"ש. יבט' י"ד א"י' הקדש קשיא
ו' יוכיזי מכלן דא' דאמרין תמיה וזכרית בבהמה ולא כש"כ
א"י אלא בעולה ולא בחטאת עיי"ש ח"י חידוש גדול. ולפ"ד יש
להיכית מההיא דבבב"ר (דף מ"ב) דאמר ה"א המוקלה ונעבד
מימתיס ואדרגונס מחמין בגדים בבית הכליטה ר"ל יאמר אין
מחמין שה"י ר"ל יאמר כ"מ שחמא וכו' יעקבה איה מילא
מימתיס יאדרגונס וטוף דלא נאמר בו וכו' ונקבה אי איה מילא
מימתיס יאדרגונס עיי"ש. וא"א איחא חטאת העוף אח"י אינו
חטאת טומאת יאדרגונס דחטאת העוף נמי נקבה דוקא כ"י
בבהמה. אמנם י"ל דכסוגיא שם מוכח דה"א דחמטע טומתוס
יאדרגונס ה"א דחביב וכו' ונקבה הוא מחמטע דבריה בפ"ע הוא
דחמטע הוא אכל ה"א דלא כחביב וכו' ונקבה לא מחמטעין ה"י
דחמטעין. ולכך בחטאת העוף אף דזכר פטול מ"מ כיון דלא כחביב
נקבה לא מחמטעין טומתוס ואדרגונס. ואף דפסול להקדשה
מספק דמחא וכו' הוא מ"מ אינו מחמא בגדים מספק דמסק
טומאה דר"ד פטור ועודה דה"ד ה"א דאמר בפסחים
(דף י"ט).

ולכאורה י"ס להביא ראיה מההיא דזבחים (דף לה) דס"ל
לרע"ק בבעלי חומים שקדם הקדשן למומן דא"ס
שלו לא ירדו האויל וכשרין בעיפית וקאמר דמורה רע"ק בעולת
נקבה דמחמין דקדש מנחת להקדשה דמי' עיי"ש. וא"א איחא אח"י
לא קאמר דמורה בחטאת וכו' אלא ע"כ דזכר אינו כשר בחטאת
העוף ונל"א ירדו. אך זה אינו דאף אי וכו' פסול בחטאת העוף
עדיין ה"א ולרע"ק חטאת וכו' לא חרד האויל וכשר בשעיר נשיא.